

[Aksel Larsen.]

politiske stramning ad skattevejen, og skal vi tro statsministeren, er den alt for høje kildeskatteprocent fastsat med det formål at tvinge befolkningen til at sætte sit forbrug ned. Om det er formålet, eller om det er hele formålet, ved vi ganske vist ikke med sikkerhed. En anden minister, landbrugsministeren, erklærede forleden på et møde i Otterup, at da man ikke anede, hvad kommunalreformen, og hvad dertil hører, kunne medføre af stigende offentlige udgifter, havde man været nødsaget til at sikre sig ved at sætte skatteprocenten for 1970 så højt. Hvad er rigtigt: det, landbrugsministeren sagde i Otterup, eller det, statsministeren sagde i folketinget i tirsdags?

Det bliver befolkningen, der kommer til at betale regningen ved denne fundamentalt fejlslagne politik, gennem højere skatter, gennem vanskeligheder for erhvervslivet, gennem fortsat valutaunderskud, og det bliver fremfor alle andre lønmodtagerne, det kommer til at gå ud over. Regeringen har været heldig, den europæiske højkonjunktur har givet særdeles god beskæftigelse; men virkningerne af regeringens finans- og pengepolitik kan først nu begynde at melde sig, og meget kunne tyde på, at når regeringen taler om forbrugsbegrænsning som universalmidlet, må den vente faldende aktivitet, faldende beskæftigelsesgrad og altså stigende arbejdsløshed.

Vi ved heller ikke alt for meget om, hvad regeringen vil supplere sin økonomiske politik med. Vi ved, at i hvert fald et af regeringspartierne efter udtalelser af dets formand, udenrigsministeren, er tilhænger af en yderligere forhøjelse af momsprocenten, naturligvis garneret med forhåbninger om, at så kan indkomstskatterne sættes ned. Herom var statsministeren i sin tale i folketinget tavs. Måske vil han bære tinget med en udtalelse, når han tager ordet i morgen. Venstres ordfører, hr. Henry Christensen, har nu med passende forsinkelse fået sympati for den tanke om at røre ved parcelhusejernes skattefordele, som socialistisk folkeparti førte frem i forslags form i fjor, og som han og regeringen dengang afviste; men dette spørgsmål var altså også for ømt, til at statsministeren kunne udtale sig om det.

Må jeg for øvrigt benytte lejligheden til

den bemærkning, at hr. Henry Christensens nu luftede forslag vil have en virkning, der fylder så meget, som en skrædder påstås at fylde et vist sted. Hr. Henry Christensen har kun kig på de meget dyre parcelhuse, der fremtidig måtte blive bygget. Til gengæld forekommer det mig, at han ville kæde det sammen med skattelettelser for ejere af de ejerlejligheder, vi aldrig skulle have lovfæstet her i landet. Disse ejere skal have fordele, men altså på andre skatteyderes bekostning, fordele, som vil skæppe i kassen hos de spekulanter, der forøger deres formuer ved at forvandle udlejningsejendomme til ejerlejligheder.

Hvordan regeringen stiller sig til denne del af hr. Henry Christensens forslag, kan ikke vides med bestemthed. Men det harmonerer som en knytnæve til et blåt øje med regeringens planer om yderligere statspræmiering af private opsparinger, som fremføres under påskud af, at den slags vil bidrage til at afhjælpe mangelen på investeringskapital her i landet. Vil statsministeren virkelig gå med hertil, statsministeren, som indtil for 3 år siden kappedes med mig om ganske korrekt at fremhæve den sandhed, at opsparingspræmiering gavner de skatteydere, der har råd og evne til at spare op, medens præmierne til dem betales af de øvrige skatteydere? Er statsministeren ikke stadig tilhænger af sit slagord fra dengang: betal ikke din nabos kat?

Man har fra regeringshold søgt at anbefale planerne om yderligere opsparingspræmiering med, at lønmodtagere skal have samme muligheder for at spare op og opnå skattelettelser som erhvervsdrivende. Der med siger man jo, at skattelovgivningen er skæv, og at den giver de erhvervsdrivende fordele, som lønmodtagerne ikke har. Dette bekræfter, at her er forhold, der bør rettes, og som altså ikke blev rettet tilstrækkeligt, da tinget havde et andet flertal. Måske kan vi få belyst de skæve forhold nu, hvor det er oplyst, at der i dette lykkelige lille land findes 562 millionærer, der ikke svarer indkomstskat. Det må da have interesse for folketinget at få gennemgået disse 562 selvangivelser, så det kan ses, hvad årsagen er til, at de pågældende har 0 i skattepligtig indkomst. Årsagerne kan være meget forskellige, men mon ikke afskrivningsreglerne og andre fradragsbestemmelser i skattelov-